יערי

גור

זל

יעקב דוד

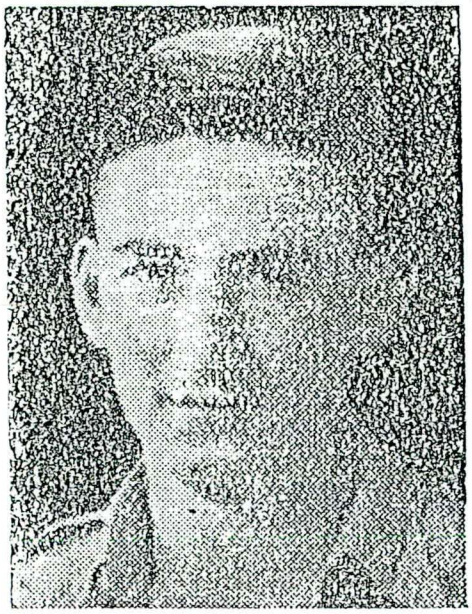

בן הסופר והביבליוגרף אברהם יערי וחוה לבית סלאוט (שהיא דור המישי למנחם מגדל מקאמיניץ, מחבר ספר „קורות העתים", שעלה לארץ־ישראל בשנת תקצ"ג, 1833). נולד ביום י"ט בטבת תר"ץ (19.1.1930) בירושלים. בן שנתים וחצי התחיל — ביוזמת עצמו — לבקר בגן־ילדים וחיבב בו את עבודת הציור. אחרי למדו בכיתה א' ב„בית הילד" שברחביה המשיך לימודיו בגימנסיה העברית ברחביה וסיימם בגיל $17\frac{1}{2}$. חיבב את הקריאה בספרים. בבית־הספר אהב את לימודי התנ"ך וההיסטוריה, וביחוד את מדעי־הטבע ואת המלאכה והיצירה בפועל. היה עושה כלים ומכשירים ומודלים שונים מחמרי פסולת וגרוטאות שאסף ובכלי־עבודה שהשתדל להתקין לו בעצמו ככל האפשר (בגיל בר־מצוה הרכיב לו בעמל כמה חדשים מקלט־רדיו פרימיטיבי שפעל). את פרי ידיו היה מחלק במתנה. ביוזמת עצמו הלך להשתלם בשיעורי־ערב בהשמלאות והוסיף דעת מתוך עיון בכתבי־עת טכניים בעברית ואחר־כך גם באנגלית. התעניין במוסיקה. בגיל 14 התחיל בפעולות הג"ם בבית־הספר. ומגיל 15 היה פעיל ב„הגנה" וביצע פעולות שונות (כגון הדבקת כרוזי מחתרת ה„הגנה") בלי כל פחד מפני השוטרים הבריטיים שהשתוללו אז ברחובות ירושלים. על פעולותיו ב„הגנה" לא סיפר להוריו דבר וגם בבואו הביתה וחבלה רצינית בעינו, לא גדב לה אף מלה־הסבר אחת. בשתיקתו זו היה פחות משום „שמירת הסוד" ויותר משום סלידה מכל אבק של התפארות במעשיו, ששנא אותה גם בפי אחרים. מילדותו שמר בתוקף על עצמיותו ובגיל 9 כבר נסע לבדו אל העמק ולמקומות אחרים ולא סבל שמירה והשגחה עליו. בסיוריו המרובים בארץ נמנע מהיעזר בשאלות מפי אחרים. בחדשי חופשת־הקיץ היה יורד אל הים או אל דודתו למשק בית־השיטה. שם עבד בבית־המלאכה כאחד הגדולים, למד עבודות חדשות, המשיך בעשיית צעצועים בשביל ילדי המקום ודרש כלפיו יחס בלי פינוקים, כמו לאחד מחברי הקיבוץ. אחרי סיום חוק לימודיו בגימנסיה אמר לצאת עם קבוצת צופים לשנת־שירות בעבודה בגליל העליון, והנה שמע מפי חבר

מקבוצת נוה־ים שליד עתלית, שביקר בירושלים, על מחסור באנשים לעבודה ולשמירה ולהגנה, ומיד התנדב ויצא שמה, נער יחיד בין כמה בנות. בקבוצה הפיקו תועלת מרובה מעבודתו ומכשרו הטכני. השתתף בבניית בית־המלאכה לשימור דגים, בהרכבת המכונות ובסידור החשמל, ואחר־כך בפיקוח על המכונות בפעולתן. העבודה היבשתית בין אנשי־ים לא סיפקה אותו, ומשלמד לשחות למרחקים הפציר בהם שישתפוהו בהפלגות לדיג.

משפרצו ההתקפות הערביות אחרי החלטת או״ם מה־29 בנובמבר 1947, התיצב לשירות בהגנת המקום, נטל עליו את ריכוז הנשק וחלוקתו לכל משקי הסביבה. נעשה נוטר רשמי, נושא נשק ברשיון, בשל דיבורו ומראהו האנגליים (שער בהיר וקומה גבוהה — 182 ס״מ) והזותו התמימה, כמעט ילדותית, שלא עוררה חשד. השתתף בפעולות חי״ש ופל״ם, ורבה היתה שמחתו כשזכה להשתתף בין כובשי הכפרים הפורעים שבסביבה. בביצור המקום־חידש „פטנטים" טכניים, ומשלא הספיקו החמרים לכך הוסיף תחבולות וכסיסיות להגדיל את היעילות של חידושיו. באותו חורף עלתה ספינת־דיג מצרית על שרטון מול הקבוצה והוא התנדב לשחות אליה בים הסוער ולהביא „עזרה ראשונה" לאנשיה. הספן המצרי, ששהה אחר־כך זמן־מה בקבוצה, לימד את גור, מתוך רגשי תודה, כיצד לבנות סירות. משפחתה הסכנה בנוה־ים ביקש לעבור לשירות במקומות מסוכנים יותר, אך אנשי הקבוצה שידלוהו להישאר, שכן בכל מקום נחוצים אנשים להגנה. אולם משמלאו לו 18 שנה ראה את עצמו כמבוגר, עצמאי, עזב את הקבוצה, התגייס בתל־אביב לצבא ההגנה וביקש לצרפו לחיל־האויר. משהחלה הפלישה של צבאות ערב דרש לשלחו לחזית, ועד להפוגה ב׳ שירת במשלטים קדמיים בחטיבת „אלכסנדרוני" בחזית „התיכון" והגיע לתפקיד מפקד קטע. גם שם לא ידע פחד ומבצעיו הצטיינו באומץ, בחכמה ובגבורה. השירות הזה היה בעיניו קל מדי, ולהפצרותיו שלחוהו מפקדיו לקורס לסיירים.

ומשניתן לו לסייר בראש כיתה או חוליה מעבר לקוי האויב, החל מוצא סיפוק בשירות זה. על כל מעלליו וחויותיו רשם ביומן־המלחמה שלו בלשון חיילית־פלמ"חית בהערות ביקרתיות, בהומור ובסטירה, ונראה מרשימותיו, כי רוחו הטובה עמדה לו בשעות הקשות. רק ברשימתו האחרונה, שאולי ניבא לו לבו שהיא האחרונה בחייו, חיטט בנבכי נפשו וניסה למצוא הסבר קרוב לתחום הפסיכואנליזה ליחסו הקל כלפי הסכנות. על מעטפת־היומן רשם לאמור: „יומן־מלחמה. לקרוא רק שנה אחרי שאני אהיה 'גמור'. עכשיו יש לי עוד משהו לקורא היקר: גא לא לעשות עלי סצינות וצריחות ויללות אם יקרה לי משהו, כי לי זה בודאי לא משנה, ורק חבל על הקהל הנכבד שיהיה נוכח, ואני מקווה שלא תביישו־לי את הפירמה ואת העצבים המפורסמים שלי (זה יותר מדי היתולי בכדי להיות רציני, אבל מעליש, ככה זה)". הרשימה הראשונה ביומן היא מיום 24.7.1948 והאחרונה מיום 1.11.1948. ביום 3.11.1948 יצא בראש כיתה לסיור בשטח האויב, ליד הכפר ביר בוריין באזור טול־כרם, כדי להביא שבויים. האויב הקדים להרגיש בהם ופתח באש, ובכל זאת החליטו שלא לסגת ריקם. גור נפגע ראשון בצרור כדורים, ובשניגשו חבריו להבשו דרש מהם שילכו תחילה לבצע את הפעולה. כשחזרו אחרי דקות מספר מצאו אותו וחמישה מחבריו מוטלים מתים. את הפצועים לקחו עמהם והחללים הושארו ונקברו בידי הערבים ולאחר שהשטה עבר לרשות ישראל הועברו לקבורה בבית־הקברות הצבאי בנתניה. ביום השלושים לנפלם, בעוד מקום־קברם הזמני בידי האויב, החליטו הוריהם השכולים לנטוע „גן עוז" לזכרם על גבעה ששימשה עמדת־מגן ב„מגד" שליד פרדס־חנה, שממנה נשקף מקום נפלם וקבורתם. הגן ניטע על־ידי ההורים השכולים ועל־ידי חברי החללים ביום ט"ו בשבט תש"ט. שער הגן בנוי מאבני־גיר של בתי הערבים לשעבר מהכפרים שליד חיפה, שנכבשו על־ידי המגינים שלזכרם ניטע הגן. לוח־שיש צנוע שנקבע בשער מנציח את זכרם.

תיאור פעולת־הסולו שבה נפלו אור ודני וחברו

(3)

על במותיכם חלל...

לחברי שנפלו

שעת האפס... הכיתה עוזבת את קווינו וצועדת בשטח ההפקר בכיוון לעמדת האויב.

שקט הליל. כוכבים נוצצים במלוא אורם. רוח קלה נושבת ומניעה אט את גבעולי הדורה היבשים, מבליעה באוושתה את דשדוש עקבינו, כאומרת: „עמכם אני".

הנשק דרוך ביד, איתן ובוטח. לא יכזיב. חיילים עברים, אלמונים צועדים אל הבלתי ידוע. חלפה חרדת הרגע הראשון, ושוב מרוכזים הגוף והנפש במטרה, ורק בה.

העין חדה וצופה, האוזן קשובה לכל רחש. צעד בלתי זהיר — ואנו מוסגרים אל אש האויב, משוללי יתרון־האפתעה, שהוא היסוד לפעולת פשיטה מעין זו.

אנו בתוך קווי האויב, מתקרבים ובאים אל עמדתו בדרך, בה הוא עצמו ניגש אליה. החושים מתחדדים. העין מתאמצת להבקיע את חומת העלטה ולגלות את הצפון בשטח שלפנינו. רוח קלה מלטפת ומשיבה נפש. הה, הרצון להתמכר ללטיפות הרוח, ולשכוח הכל!

קני הדורה מאוו[illegible] כל אות למציאות אנשים בקרבתנו לא נשמע, [illegible] קול יריה בודד אי שם במרחק, והדיו מתגלגלים אל בין ההרים. מלחמה כאן תיערך, מלחמה — —

אנו ממשיכים להתקדם בכיוון המשוער לעבר עמדת האויב. ושוב כריעה אל הקרקע, האזנה — והתקדמות. מטרתנו — תפיסת שבויים. מיבצע קשה למדי: לשכנע את האויב להכנע, בזמן שיש בידיו להילחם ולהתגונן עד... או לברוח ולהעלם באפלה. אך אדיר חפצנו לבצע את המשימה.

ולפתע — קריאה בערבית: „מן הדול?!" כאיש אחד גוחנים כולנו אל הקרקע. זהו! אשר יגורנו... איבדנו את יתרון האפתעה. החלטתנו — מיידית: להסתער על האויב ולהלחם בו, בטרם יספיק להת־אושש ולהתגונן!

ואכן, עם התפוצצות הרימונים פתחנו בהסתערות. נפץ רימונים, צעקות, יריות תתים, רובים ומקלעים. אי בכאן נשמעת גניחת פצוע: „חבריא, קבלתי כדור בבטן". ושוב מתך־אש גועש.

שנים מחיילי האויב נראים בורחים. התת שלי נעצר. „אך, לעזאזל הסטן!" כדור נתקע בבית־הבליעה, כאילו להכעיס מתעקש מלצאת. בעזרת הכידון חלצתיו. ושוב! אינו פועל!

התקרבנו עד חמשה מטר מן העמדה. חלק מחיילי האויב נכנע. יתרם, שהספיקו להתאושש, פותחים באש על אנשינו הנמצאים בקרבתם. יש נפגעים. הכל חולף כבסרט קולנוע, אך קרוב יותר ומוחשי. והנה ערבי דוקר בכידון את אחד מחברי...

שוב אני דורך את הסטן, אולי יפעל ויציל את חיי חברי. לחיצה על ההדק... לשוא. אינו פועל. הזמן חולף במהירות. זיעה קרה מכסה את פני. הערבי פונה אלי... יריה, שני רימוני־יד לתוך העמדה. נפץ חזק. אש ועשן. שקט... העמדה חוסלה. רוב חברי המסתערים נפגעו, שוכבים לידי. הטיפול בשבויים מצריך אנשים... אך, לו!

... שקט השתרר. רק קריאות פצועינו לעזרה. ושלושה הרוגים... כך נשארנו, ארבעה בחורים עיי־פים ורצוצים עם ארבעה פצועים, בלב קווי־האויב, כשבכל רגע עלולים היילינו להופיע בכוחות מחודשים ולחסלנו כליל.

„לא להשאיר אף פצוע!" נשמעת פקודה. אני קורא בשמות חברי. איש לא עונה. נהרגו... שלושה מחברינו פצועים קשה. אחד מתענה בפרפורי גסיסה. אין תקוה לחייו, אך אין לב למלא בקשתו ולשים קץ להם מיד. חביב ואהוב! שוב לא נראה את צחוקו, לא נשמע את אמראתיו המשובבות.

עייפים וכושלים נשאנו את חברינו. לפנינו דרך ארוכה, ומאחורינו אויב מאיים ואכזרי.

ניסן ל.

אל מול ה„משולש"

ימים ראשונים...

שלוה עמודים מתוך העתון הבצאי „הד הגולן" קטאלוג מצרפ, (1) עליון ה', מעודכן כפלו תשל, ובהם דברי-אנכיה על גור יערי, ותבריו, ומאמר פעולת-הסיור שבה נפלו.

בחייהם ובמותם...

סיירים נועזים. נפלו בליל 2-3.11.48 בלב קווי-האויב.

יד לחבד

גור-יערי

צבי יבלונסקי

שלמה וסרמן

מיכאל פרנקל

יצחק מכלנס

גור יערי ז"ל

נולד י"ט בטבת תרפ"ט. דור ששי בארץ (מצד האם). לא ידע פחד מהו, ונדמה שאפילו מושג הפחד היה זר לו מילדותו. כן לא ידע שקר או סילוף. ישרותו היתה ללא כל סטיה, פעמים עד כדי התאכזרות אל עצמו. אם הכיר במי, שאין פיו ולבו שווים, היה די בכך שיפסיק כל מגע-ומשא עמו.

מילדותו היתה עזה בלבו תשוקת העשייה ויצר הדעת המעשית. בנערותו התבטאה זו בעשיית כלי מלאכה למי-ניהם ומוצרים שונים מחמרים פשוטים ביותר (אותם נתן לחברים ולאנשים שאהב). משהתבגר התחיל בכוחות עצמו להשתלם בעניני טכניקה ומכניקה, ותרגם מיד כל ידיעה לשפת-המעשים.

כן היתה עזה בנפשו התשוקה לראות הרבה ככל-האפשר ולא להזניח שום שעת כושר כדי להכיר פינה נוספת בארץ. החל משנתו השלוש-עשרה היה מקדיש את כל ימי חופשתו מבית-הספר בקיץ ובאביב לעבודה בקיבוץ. משסיים את לימודיו בגימנסיה העברית בירושלים, והוא אז רק בן 17, היה בדעתו לילך לשנת שרות בקיבוץ בית-השיטה, אשר אהב, או יחד עם חבריו לגליל או לנגב. אבל אז בא לירושלים איש מקיבוץ נוה-ים אשר ליד עתלית, ואמר שבנוה-ים חסרים אנשים לעבודה ול-שמירה. מיד הסכים גור להפרד מחבריו והלך לנוה-ים. שם מצא לו שדה-פעולה נרחב בשיט, דיג וכן בבית החרושת לשימורים. עד מהרה התחבב על חברי הקיבוץ ועל חברי ההכשרה גם יחד.

אחר 29 בנובמבר אשתקד קיבל על עצמו את תפקיד ריכוז השמירה בקיבוץ ובסביבתו. משנשתרר שקט בסבי-בה — עם עזיבת הערבים, ואח"כ גם האנגלים — התגייס לחיל-התעופה, אעפ"י שאנשי הקיבוץ הפצירו בו, שיישאר בתורת „גיוס משקי".

משנתברר לו כי לא יוכל ללכת מיד לטייסות, אלא לשירותי-קרקע, וויתר על חיל-התעופה וביקש שישלחוהו ליחידה קרבית. נשלח לחטיבת אלכסנדרוני, ושם היה במשלט קדמי במשך כל ימי ההפוגה הראשונה וקרבות עשרת הימים. משנשתרר שקט יחסי התנדב לפלוגת סיירים, ובה נשאר עד הסוף. מעולם לא שמענו מפיו תלונה כל שהיא. ורק על דבר אחד התאונן: שאין הוא במקומות „החמים"... ואם ארע שבמשך ימים אחדים לא היתה פעולת-סיור, ירדה רוחו; משיצא לפעולה, שבה רוחו אליו.

חוסר-פחד, העזת-פעולה, תשוקת-היצירה והבנייה, תאוות-הדעת, תביעה עד-תום מעצמו וחוסר כל תביעה מזולתו, וישרות האופי — אלה היו הקווים העיקריים בנפשו. תהי נשמתו צרורה בצרור החיים והיצירה העברית בארץ. אביו המתעטף ביגונו **אברהם יערי**

צבי יבלונסקי ז"ל

בן דור ממשיכים לבוני כפר-וויתקין. נולד 1926. כמוהו כן רבים מחבריו — עבודתם בפשטות, לחימתם בפשטות ובמסירות, ולבסוף הליכה עד תום באותה הנאמנות. לא גיבורי עם, אלא גיבורי החיים הקשים, יום-יום ורגע-רגע. גיבורי ההליכה לקו-האש בצעד צנוע, אלמוני, אבל מובן מאליו, כדרך החיים עצמם, ואף אם מוליכה היא אל מעבר לחיים.

צבי גדל עם יום עבודה ארוך. נער-אדם שעורר כבוד וחיבה אצל כל יודעיו. עולמו מלא אהבה, מסירות, התבו-ננות מרוכזת ושקטה, ודריכות צנועה לשאת בכל עול. הורים ובנים התברכו בו. מופת בכל היה — בדאגה למשפחתו, בעבודה מדוייקת ומושלמת, במלוא החובה לחברה, לכפר ולעם. אהוב ומכובד על הנוער ועל חבריו וידידיו ביחידתו הממלאה כל צו מסוכן בדייקנות ובשקט, ללא כל רבב של התהדרות. המעשה של צבי — אם בבריגדה, אם ב„חיש", ואם בצבאנו עתה — תמיד צנוע וללא דיבור.

בראש אהבתו: האדמה והמשפחה. שעות חופשתו — קודש להם. וצבי בשדה עד לרגע האחרון של חופשתו. צבי חוזר ליחידתו כמעט ישר מן השדה. בין משימה מסוכנת אחת לשניה חרש צבי את שדהו, וממנו נלקח למשימתו האחרונה. מפקדו נופל. צבי אץ להוציאו מן האש המרוכזת. אך האויב שארב להם שולח עופרת רבה, הקורעת את כל קרביו. צבי שקט עד לרגע האחרון. רגעים לפני הניתוח — אחת בקשתו: לא לספר להורים עד שיוטב לו.

וביום ד', א' בחשון תש"ס נתיתם הכפר. שוכלה חברתו. אבלה חלקת שדהו. קרועה המשפחה — — —

שלמה וסרמן ז"ל

נולד 1925 בגרמניה ושם מת עליו אביו. בן 14 עלה עם אמו ארצה והתיישבו ב„קדימה". עקב מות אמו, ששימשה כרופאה בקופת־חולים, נאלץ שלמה להפסיק את לימודיו. קרובים לא היו לו בארץ. בגרמניה היה לו רק קרוב אחד, שהוא לא הכירו מעולם. שלמה גילה את כשרונו כעצמאי. למד את מקצוע החקלאות וניהל משק, שנשאר לו בירושה אחר מות אמו. היה חרוץ במקצועו והשיג בו רמה גבוהה הודות ללימודיו התמידיים.

התבלט בכפר בפעולותיו בשורות ה„הגנה". ב־1945 עבר קורס מ"כ, ומאז עסק בהדרכת תושבי הכפר, והיה מפקד הפל"ם בו. עם פרוץ המלחמה התגייס, וגם בצבא הראה את כשרונו כמפקד וכאדם. היה אהוב על אנשי כיתתו. היה תחילה חייל במישלטים, אך בדעתו כי מסוגל הוא לתפקיד קשה יותר, החליט להיות סייר. היה אחד הנועזים שבסיירים. השתתף ברוב הפעולות. ובליל ה־2—3.11.48 לא חזר.

יהושע

מיכאל פרנקל ז"ל

נולד 21.2.1928 לאביו שמואל בגרמניה. גר עם הוריו בפרדס־חנה ועסק בחקלאות. היה חבר ה„הגנה" משנת 1940. עבר קורסים: מכ"ים, סיירים, מ"כ סיירים וקר"נים. שימש כקצין פטרולים חזיתי בדרגת סגן. נהרג בפעולת סיור בליל 2—3.11.48. מקום קבורתו בלתי ידוע. תאריך קבורתו המשוער — יומיים לאחר שנהרג.

ח.

יצחק מכליס ז"ל

הלכת... והן רגילים היינו לבלות יחד זה חמש שנים, במכבי „זבולון" ואח"כ גם בצבא. זוכר אני כיצד „בילבלת" את המוח לקצין, שעה שרצו להפריד בינינו. וראה: את אשר כוח אנושי לא יכול לנתק — הפריד המוות.

בפעולה האחרונה יצאנו יחד, אך בלעדיך חזרתי. אתה נשארת שם בלא קבר ישראל, בין רוצחים שפלים צמאי־דם. יש ואני מפנה ראשי כמו אליך לספר לך על מאורע כל שהוא, ורואה: המיטה על ידי ריקה. וברגע זה אני מרגיש שחסר לי מה; מישהו אשר אליו אוכל לפנות כלחבר טוב ולהשיח לפניו כל הקרוב ללב שנינו.

יצחק היקר! את דרכך אשר נפסקה באמצע — נמשיך!

אלכסנדר לוינגר

משה לבני ז"ל

מיקי קראנו לו. ואכן יותר מכל הלם שם חיבה זה אותו, הלץ והער. מיקי סתם. וכי אינכם יודעים את מיקי? ומי הוא ההופך את חדר־האוכל בשירתו ובצעקותיו?! ואם שמעת לפתע ממגדל התצפית ספק יללה ספק צחוק, הכי לא ידעת כי מיקי הוא?

מיקי. ובערב אחד, 4.11.48, נלקח עם חבריו למישלט בעין־שמר ושם נפגע. ברגע שניסה להחליף את חגורת הכדורים שמקלע, חדר כדור אל ראשו ופצעו פצע מוות. וכה מהר שטף הדם מראשו, קלח על האדמה בקילוחים דקים — ותם אדם. ואין עוד מיקי.

ואין עוד? הן לא ייתכן! ומי יצעק וירעיש עולמות? ומי יסלסל בשפמו, כשהוא לוטש אליך עיניו מלאות־היתול?

אבל אין עוד מיקי. אנחנו לווינוהו לשם, לאותה שוחה שהפכה במהרה לתלולית. אחת בין רבות.

מיקי ה ח י נשאר אתנו. התלולית איננה מציאות. סיוט הנה. מיקי עודו בין אלה שלחמו למען מדינה משלנו, משוחררת. זכה להיות חייל בצבא הגנה לישראל, ולנפול זכה, כשהמטרה אשר הציב לפניו נתגשמה בחלקה.

גיבור היה מיקי, ואין זו אימרה סתם. פעם, בכרמי זכרון־יעקב שמר עם חברו. לפתע גילו השנים קבוצה גדולה של ערבים, שבאו לגנוב חרובים ופירות. הערבים עלו עליהם במספר, ואין לשער שבאו בלתי חמושים, ולו גם ב„שבריה" המסורתית בלבד. אולם מיקי לא נתבלבל, טען את רובהו, ולאחר שפצע את האחד, נסו כל השאר מנוסת־שפן. כזה היה מיקי הגיבור, וכזה נזכרהו תמיד.

חבריו: **טובה; שלמה בן־יוסף**, המחוז

חיילים מספרים

בראשית...

טיפות הגשם הראשונות שירדו על הרי הגליל המזרחי ועמקיו אור לעשרים ותשיעי בנובמבר אשתקד, הפגנו במקצת את המתיחות. החולה ובצותיה הירוקות נצחית הפכו צבען לאפור. הקור הצורב — כמעט שלא השגחנו בו. „תמיהה, שכה שקט מתקרב החורף, ללא רעמים וברקים..." הגו השומרים שניצבו אותה שעה בעמדות.

ובלילה הזה עברה כברק הידיעה על החלטת האומות — הכרה ראשונה בזכותנו למדינה משלנו. שמחה וצהלה פעמו בלבנו, מלוות בחרדה עמוקה לעתיד. ידענו את כוחנו, אך גם את האויב ידענו שמעבר לשער, את זה „שומר־החוק" המסית ומארגן, ואת זה שממתין להזדמנות... כוס „לחיים!" הרמנו כולנו, ובקריאת חזק!" התקדשנו.

למחרת הבאנו שנים לקבורה — צעירים, חברים, יליד הארץ ועולה זה מקרוב בא. לנגד עיני עוברים שנית מאורעות אותו יום: המכונית נעצרת. הנהג שראה מה שהוא חשוד בצדי הכביש, חוזר ולוקח את חבלנינו. אנו עומדים מרחוק והם בודקים את החומר. ולפתע — — —

בשעה מאוחרת בלילה ישבנו בחדר סביב לשולחן. איש לא הוציא הגה מפיו. מ. ערך את החומר, שייקרא למחרת הבוקר ב„קול הגליל". היה זה הוא ששבר את הדממה, לכשגמר: „יש להורות מיד על איסור חמור לפרק מוקשים. יש לפוצצם! אתם אינכם רגילים עדיין לקרבנות — לילה טוב!"

ידענו — ננקום!

אמנון, המחוז

18.12.48.

אל יעקב הרקר!

בעקבות הנייר לעסוק לקח פרטם ונפשם על אנשות הפעולה
הלילה 2/3.12.48. אלה בה נפגע גם הבנו מאד.

לפי הקשרים מבפנים שהגענו אל ידי קצין המשטרה, רצוי מן
מינהל פרקלי, הוא אל הפסרות קבה, מעכב מ-12 פעמים
בהקשרו של קי המשטרה להגיע לעמדה אולם, כ 500 עמד
בפעולה תבעי- בורין, סמוך לבית ווגרמן - בפני- יונה,
ולמחסלת מאיר שבאים.

בהכרח לעבדנו עם עברנו שקלה שבעלות לפנינו כן
שני סיכום לאומה עמדה, אלה בפה המעגל עם אל בתוך
גשל.

בינם לפנינו הפעולה יבואה אל פעם כיתת הסיכום
לתבשות אל העמדה ומובדל תכניות העבדנו אל כל פעמה,
כל מעמדים הפסרות אין מעניינים אולם שמעה
ונקלט אם בינם לפנינו הבואה להכנות שלנו.
בשעה 2000 הגיע לעמה הבנאל מפקד הפעולה
ונקלט אם כל הסיכום להלוואות האחרונות לפנינו הבואה
ולבדוק שלוחות אחרות שהין מוטלות בספקי.
בשעה 0230 עמדה כיתת הסיכום אם עמה

חיבור בפרק זה אל אחד מדמויות הקבלות שמעל
הסיס ובואה. מבין סתי אבידי התחתון:

ניסן תופסה (רב-טוראי)
אמיר קלסונסקי
אמיר עדן
אבי ובלונסקי } שניהם חולצת מקלע מס' 1
דוד מלין ובוזל
שלמה וסרמן ; אלוף א'
עמי ישרי , אלוף ב'

בשעה 2220 ובואה הסיורה מדמדמים הקבלות
קבוץ המעפלים. היא הגיעה לשם כדי תקלות בשעה 2345
לצרכים לפנים המתבדרים בבית-בוכין עם מעבר האוכל, בשרתק
כמה מאות מטרים מן הדמדמה.

הפסדנו עד בצהרים את הדמדמה, כשלפני הגשתם
שלמה וסרמן ועמי הבאתו. קרבה לחבורה ונפגעו סמוך
לדמדמה והאוכל הרגיל בהם. נשמעה קריאה בעצבים
"מין הדגל" (מי שלהב), אבל לא ניתנה תשובה. הפסדנו
נבוך לאבדמה. הדמדמה וראובן אל בשרתק כולם מטר
לפני הפסדנו, כשלכם מטר מצרתה לחדק.

קי הפסדנו כתף אל זה שני הגשתם, שלמה

עוד, להתקדם ולצרוך כיוונים. שניהם התקדמו בצעדים
אחדים ועלאו את הסקלנדה. שמאל העמיק הבה אל
הרעפה (באבעים טוב) ופלא הכיוונים בין הסטרוג
לבין הרעפה מבלי לעקם כל נקל לאובה, עניאה
שעכמו קלמ כם להתגלגל הלאה.

- ! עם התפלגות הכיוונים הושבב הסטרוג
לאבק ומין ובהם ההסתכלות לעבר הרעפה. אבל הרגל
האובה לפלוגה. נבכק מתוך הרעפה כיוון אל האבק
השמאלי של הסטרוג ונפתח אליו בגל כלבם ומקלע.
האבק בני, אבל בל נעמאו שני הגלגלים שלמה ועוד,
ומולם המקלע מס' 1 עם בבי עלגנסקי ודוב עלין נבוש,
הגיע הראשון אל הרעפה ונמקלם בגל הבנק של האובה.
נפגע בראש שלמה וסרמן, ונשי הקראה מת במקום.
נפגע אחרון עם עוד בלגד ובלי מעקלע או מכ- מקלע
בבטן. בבי גלגנסקי שנמצא בדבר. חל אליו לעבר.
הוא כבר לובן ובהם תובל אותו ברגבלות האושלי.
בהילוך חסלק בטפרס בפגוע ופגע בעמאו בכיר
בבטן, ומשם אחרי כך עם ברגלו. אבל חל אל
שני הפגועים עוד ובבי המקלען הראשון, דוב עלין נבוש

ובהסכימו אם מקלט היה לטפל בילדי הפליטים עם
יחד עם בוד עבדו אז כסף כיסון ונפגע
קשה בשוקן.

בינתים המתיב רוצה הסקנד עם כל המטרולים
ומעל לעבודת הרשות, הם הגיעו לשם ריבים לאחר
שאישפו הרשאות בלו עבדו והאשלו היום טם הגיע.
נפגעו גם אמקנד הפטרון עם טעל ובריחה עשבה
לשמו סקנד ועוד.

חלק האגם הטעקי בינתים להעמיד בחלקם,
שלמה עמם המעל לא עד כיכל בעבק הרשות אז
עסבבה.

אבל בקבל המיל המעק בשקלם, נמל לוסטה,
לא כעסת ל הסיכם הנוכחם. הבבכב כי שקם
מעל הסיכם (מעוטי עיון קבי) אבבו את הקשר
עם הבבכם, הם רצו לבבם לקונים. אחב
הסיכם נפגע לא בפנים, שלמה ובבעל, ושלמה
נפגע קשה.

כל הבכיאים לקחו אחב את הפליטים
מבינם אל, ובחלק לחצבב לקונים.

בשנות ההתבגרות התפרסם כ"פדיון" של מנד
היתה אנושית. נפרדת בטון בעבור בעבודה ונעזרו השתפרו
ההתנהגה. הוא סבל עיניים נראים, נשק והתנגד בשאלות
באוזן להתנהגה. הוא הגתחנן בשני תפניו להשאירו
בשקט בגלל כאבו.

מכיון שלא היתה הבנה בין הבריאות,
הרופאים עמדו שני פדיונות קשה שהיה דורש לקחת
בשקט, בעוד שהאש החמיר, הפדיון לא, מתפרר בשני
מקלעים עד הסיבך, השאירו את מנד בשבה.

בהגיעה הקהלה אל מעמדנו הקפאות הלמידה
מנד עד אלעזר האסון ומעה הגדל הפך יחידה הרבור
עד יעיל לבאות שם לשטר ולאפלים את הנשארים מעל
עמדת הדולב. לאחר שמנדי היה רשם כל מעלה
הרבור, היינו מקבלים לסקור לגדם. אחר הבקשות
עצבה והבטחה לקל. מחלקה ושק מתרינים לפדיון
הדבר.

יחידה כל הגיעה אל מעמד הגדל רק
בשנת 0330, ועד שובאה לשטר הסיקר הרי לעלות
השתרר. לכן לא הספיקו לרגיש עד לעמדת הראשונה

בהיותה נתונה לאיש מכונה ומה של עשרות המאות
בבתי הדין, ותצרה לעזרת שראתה.
כמה בעלות ל בהתכב נראתה מחפשת אותה בת
30-40 איש נלחם אל הדמות ומתפצרים עסבתה. בתוך
שתה אחרי מה הגיעו לשם שני ג'ופים, ובעלות ב
ג'ופ, לבן שם אנשי אלה, מאבדלנים ומכונים מהרו,
הם מקרן הכוח שהאותה אפל בינתם אחר התחלתם ונעזר
עד הפטיטה לעקרים אלה.

עוד באותו הקב המקלב עמה התצור עם
עקרים אלה בכב הדאה והאבל לשמרב אחר מיות
התחלתם לקבוצה. עשו ומאן מה נעשק כ'ומם נסרנם
בעקבה שלוח של האות.

אולם נמסר לקן כי אבדנה חולם ושראלם
נקבו בעזרת עקרים אלה, שסומן מקום הבאים עם
ושמקומו המבוקש נמסר לעקרים אלה. אולם קרן לא
הבינו על המקום הבדי.

אפנו כשבוע ומה זמב אחינו מביק עריאתי
אשר בחקה הלחמים הקבוצה המרים ומסר פרטים מדיינים
לי כמי, לפי בבנו נקבו באותו אבדנה בקבב
אחרים, כשבים שמות הג'ופים. לא נמצו בהם לרעה

אז התעלמה הבה.

הייתי מקווה כי בימים מן הימים נוכל להמשיך
במקום הקודם ולהגביר את שבמעונינים לקבוצה והלאה.

עד כה עם שיבוא לי ומה שאוכל לעסוק
שם, זה עכשיו הייתי.

הייתי יודע כי עכשיו בעבודה, אמור לי ניתן
את הזכות, כאשר בבא ושראל. הייתי בטוח כי
לא לחיות הקהל, אלא בעבודה ובעבודת הפרין
הוקמה תיכ אירגון ו, ניקה ונבדב את אבדנו.
הפה נשארו ונשמרו הפרין שבונה בעבוד
הרוים הראלה.

הלקבה רבה

אבשלום

מדינת ישראל

הננו מודיעים בצער עמוק כי

גור יערי ז"ל

נפל בשעת מלוי תפקידו ביום

א' חשון תש"ח (3.11.48) בפעולה על כבוש טול כרם.

ממשלת ישראל צבא ההגנה לישראל

והאומה העברית ישאו תמיד את זכר

גור אשר נפל בהגנת המולדת

ובמערכה על חרותה ועצמאותה.

ראש הממשלה

מגלה היסוד

בזום - חמשה עשר בשבט, ואם השנה לאולם, שבו
חמשה אלפים שבע מאות ותשע לבריה, שנה ראשונה
למדינת ישראל, התכנסנו כאן על שפת אגם מגלה
ושומרון, במושב "מגד" אור על הדרכם הראשונה
מלפני הארץ לדרומה, והתחלנו בקטיעת עץ-כבלן
שיוקרא בשם "בן-עוז" לכבוד שבעה באדום מלבא
ההבנה לישראל, שמאז שהיו נפשם למות בעוז ובאומץ
לשחרור עמם ומולדתם, ואלה שמותיהם:

מיכאל פינקל ממגד
יצחק אליס מבתים
גדי יעקבי, מורושלים
שמה לסרמן, מקדומה
אור לוזום מאחד המרגלים השם
שקטעו לבלי הכר-אפיים בעומק הנשקם מהמגלה. הנאום
ויעקב איפרמן ממגד

שנפל בעמק אילון יחד עם שני חבריו אביה אמוני ושלום הופמן
מגבעת-חנה. בעמק אילון נלחמתם לשחרור ולשלום.

ובמעמד קרובי החללים, חבריהם ויקיריהם, תשעה
שנים ובמעמד אנשי צבא ההגנה לישראל, נטענו
שנים עשר עלה-גיר ושנים-עשר שיחי-דפנה
לזכרם. הנטיעות המעניקות לנטיעות היפן כולו באשר השתה
הנצחתם. הן יכולות אבן-פינה למלבר-צבר
בתוך היפן.

קובלנו על אלמנו לטפח את היפן, לעבדו ולשמרו, שישמש
מקום מועד ומנוחה לבני-הנוער שנסבבה, שוקדו בארץ
מקל בצורה נשאה, על יופיו מיפי נוף הארץ, ולהעניק
להתבלות לחיי יצירה ובנין וביצרת האדם והחברה
את מפעלם ולמרומם שהקדישו המלומים של הבחורים
שקדו על חייהם. אנחנו נשמרים בזכרה/ליד בלבו הנצחת
החיים והיצירה בארצנו אמן.

המבנים הוקם, ולם ראש השנה לאולמות, כפי להתאול בעיקר הכל
לכבוד שלוש הגלוים הלאומיים:

מיכאל פרנקל מאנג
יצחק אלון, מבתים
עזר יעקבי, מירושלים
שלמה ומאמן, מקיומה
גדי וגלונים, מרפה ותקין
ויצחק איבמן, מאנג

שחפרו נפשם של חיי בני עמם ועל הקולות אחל-מולדתם. לכבוד
לזכרם לברכה. ולהם דומה תהלה.
~~הראשונים~~ כולם הלכו לשלוחה הזאת בעוצמה אמם
עוד בטרם נבטלו לכם שי פלגות עולם או בן תמעלה. כולם שלח
לבקאר מולו חלבתם ליפנימיות וכולם התקבלו לתפקידים מסוכנים
באחוד, ועל אחד מהם נפל הרחק מגיהל ומולם-מלכאל.
חמשת הראשונים הוו חברי קבוצת-מולד מרגניה המחבלים

שהתנדבו לפעול באמונה לדי האויב ובאחת הפעולות הללו נפלו
אור ליום אחד במרחשון שנה צ"ו, תשט. הוקלו לדברי מישהו
מיוחדים, ואל שדעו שמלוחות נתנו לה. עדי האויב והיו אינם
טרוריסט מלכתחילה לפי ההאמו המאוחר מפקדיהם, פטרוים מלעשות
שמו נפשם בכפם והלכו לפועל את משימתם עד שנפלו
שבעו ונפלו.

בן 17,

השם, יעקב איפרמן נפל בהר ירושלים, אחד בין
בעמים אלון אשר בהרי ירושלים בין לטרון ומאלה בלולה
האחרון שלפני ההפלגה השניה. בנתיבו עם קבוצת חברים
לחגוך את דרך הרוסלה לאויב מבסיסו המאוחר בומאלה.
אתו יחד נפלו שני חברו מפקדם-חבר ארוה אמני ושלום רוטמן.
נשתכנעו כמה בפעם הראשונה עטופי אלון אבל בדם השלום
לנפלאה קבוצת הטייסים, שמרנו בלבנו. לנצוץ לבבים בן-צבאים
בגבורה בן, שמעבר עשקל הים מעבר אחד והרי אפרים מעבר
מעבר, ושרקיה מתרגלים הגבול והבדים של השומרים ועמם חפד.

אמנם יבלבל: על חבל-ארץ זה נפלו, וכאן נקים מפעל של בוודאי
כי מסין נשקם המבלים שלו בביאו-נפלו.
לבבקש הם לראות את כל-המחזה, בודקים כדי שאפשר יהיה לאשר
שאכן הועשה במפעלו ולגורו, שלון-לבם מלולם-מלאכם, ואנו
נטע לבבם בן תמיד שירגיל לבם של בני-עליונים, אשרנו
ונזכו לראות ולדעת את חלום הגבורה שבנפשם הבוערת
ולהתבונן לתקופה ימים ובאמת. הם הם חלון מבלך את-
מולבם מושרשים בקרקע אבות וטבעיים כמה הלבה,
ואנו נשרוש כאן על בסיס גבורה שוממה, שהיתה עד
לפני שנה אחת מבלת על בסול אויבים, עלבם בעונים
המינונים לבוא חלוים לתמיד ומאוכלים חולה לבלך בה.
נראה היה לנו שצורה שבו היא בדרת הכבלים ההולמת בולבת
אמשלשלת המאוחדת את נפשותיהם המאוחדות והאמיתיות לאת
הבלתי הולכת, שלבם.

[illegible] הנביא [illegible] ניב פיוטו לנצח, ושראל על אדמתו
על אמת: כימי היל ומי עמי. ותרבה לנתק את שאיר
פטרה והולך ורבים שנות ובכל [illegible] לשוב לאל
לגלב בדר, אמר: ונטעתם בארץ. לכן אנחנו בוטחים
בה, ום הנטועה בראשות [illegible] המחשות טבע ארצנו,
נטע כידן עצמם מתרבים ימים, ציפים ואלונים ובקלים,
הנעלמים שהיו נטועים על גבעות אלו לפני [illegible] שנות אלפים
שנה, ושאנו מקוים כי עוד יגלו כאן בעוד שנות אלפים
שנה. ואמן עמנו הולך לבטח בארצנו, כי כימי היל ומי
עמי, וכימי היל שרים עליה, [illegible] ובכל את אלה,
שנתנו את חייהם [illegible] ובמותם בזוו לנו את החיים
חיים עד העולם.

הגמנסיה העברית
ירושלים

ירושלים ט׳ בחשון תש״י

לכבוד
מר א״ת לוי מאנוס יע״.
כ א ן .

ג.א.נ.

הננו מתכבדים להודיע לכב׳, שגילוי לוח הזכרון לחניכי הגמנסיה שנפלו במלחמת העם ומתיחת חדר הקריאה לזכרם יערכו ביום הראשון, כ׳א בחשון, 13 בנובמבר, בשעה 5 אחה׳צ.

בזה הננו מזמינים את כב׳ ואת בני המשפחה להיות נוכחים בגמנסיה בשעה הנ׳ל.

בכבוד רב

ד׳ר א.ברתנא
המנהל

ח ז י ת ב'
פקודות ממה החזית
מפעם
א ל ו ף-דן-אבן
מפקד החזית

5 לנובמבר 1948 | מספר סדורי 12(89-)

פרנקל מיכאל ח"י.- קצין פרוליר חזית.
מיכאל נער לפי גילו ונבר במלוי תפקידו,
חובותיו למולדתו ולחבריו היו מעל לכל.

מכליס יצחק ח"י.- מ.ב. מייריס גדוד 34.

נור יערי ח"י.ש טייר גדוד 132.

וטרמן שלמה ח"י.- טייר גדוד 132.

חייליגו שנפלו חלל בפעולה בליל 2-3.11.48 אשר שמם יצוין לשבח.
למרות שנתגלו לעיני האויב הסתערו כשבראשם הקצין מיכאל.
המפרה הושגה אבל הם נפלו חללים על מזבח המולדת.

יהי שמם זכור עמנו בבנין מולדתנו.

(-) דן אבן אלוף
מפקד החזית

מברק

מגזרת מרכז רשות תל-אביב

תאריך וזמן התבור
יום/15

אל אביו/רשות מחוקת נפגעים

נפג/41/2192 22893 ילדי אור קמוב 132

הודענו מאז לילדי אבי הבן ורשות כתי בדק 14 מתבור.
שבגל נפל תלו אותו סולר בבור-בורן על כביש טול-כרם ב-2.11
ונקבר על האלונה בשלת הזלונה.
נא לעדכן מסירת הודעה
פרטים נוספים נודיעם כשנקבלם

נמקבל
17.11
11.45

מדינת ישראל
משרד הבטחון

16 סיון תש"ט
תאריך 12.6.49

ארכיון צבא ההגנה לישראל
מדור הלוחמים.
מס' 2085/49/116

לכבוד
הגב' חוה וה' אברהם יערי
רח' רנ"ק
ירושלים.

לחוה'לי ואברהם היקרים רב שלום,

עד עתה לא יכלתי להתגבר ולשלח לכם את הספס והשאלון, אולם כעת אין עוד לדחות את אסוף החמר האישי - ומה רב הכאב - אך אין מנוס ממנו.

היו שלום, אהובי,

אשר מנרסר

שלכם אנדה.

אפ/שמ.

ס. מ.ב.|111—5000—3-49—2401

ההסתדרות הכללית של העובדים בארץ־ישראל
נוה - ים
קבוצת פועלים לדיוג ולהתישבות שתופית בע"מ

נוה - ים ל"בתשרתש"ו 29.9.49

מר יצחק היקרי,

לא בלי הרגשת אשמה אנו
באים להשיב על מכתבך מיום כ"ד באלול תש"ט (18.9.49).
דאגת אשמתנו בכך, כי רק ביומים אלה התברר
לנו שהתמר שנמסר לאולה לא נמסר לך.

יש הרשותנו מאמצות וגם תפלה - לכבוד עשו בודו
אך ציוני. מותם נעבור מלוק במצוד הקרובה.

אשר לתאור עבודתנו והלוכותיו בימי הותנו בתוכנו
הקשה הוא בכה שהתבטאות שמהם עמד והתבלק
גם במשקלו הדגנה מינים "קלים" לבטאה.
הנ"מ נסה על עצמו לרשום מפי תבונים
ובדרך כלל להביא לידו בטלו בכתב את
דמותו היקרה שלא גרע.
קשה לציין את הצמן בו נושלם העבודה הצאת,
אבל נשתדל להחושה כמה האפשר.

בברושם שלום לבילת מכל התבונים
מקרוב כבכל של אור ציון. ברובה נאמנה
אברהם

ההסתדרות הכללית של העובדים בארץ־ישראל
נוה - ים
קבוצת פועלים לדיור ולהתישבות שתופית בע"מ

נוה - ים "יא באשרעש", 4.10.49

מר יעקבי היקר,

הפעם יש בידינו למלא את בקשתך.

נבדק למעבדה צה תמצא נשמות מפי תבדים. ונראה לו שהדוה לך יהיו גם לדעת מי המספרים.

ורם עמודור מספר על אור בתנשש הראשונים לאחר בואו לנוה-ים. ורם הוה גם ממקדמי המקום ואת מקומו פעל אור בשנות ההמנה, ורם עשה נשגב בקרב על שבע המלחה לנו ואת הובעה על נפילתו של אור דרוך הוד למסור לו הולמו הבות התלום. מפאת הדרגות שמיתה בינהם נשש למסור לו את הודעה המלחבה שמא כה יפרק לבדו אתו.

השני הוא אלוהו אנגלר (בינת ראש השנה שקבל מבר מגורמים) המנוה בתוכנו בנדו. אמשש. לאחר שנדו הוה ובדו הגבול של אור. עובדה שהוא שקבל ברכה ראש השנה הוה נדו. אל תדרו של נדו הוה בא בשעות הפנאי בעבדים. בתחולה לא מצאו ת/ בא בשעות אשתו של נדו. אך עד מהרה התגבר גם עליה והוה אורת מקבל/ גבוב על שניהם.

אנו מקוים לאורת אותך ואת אשתך אבולן בהפדמנות הראשונה ואל ובאו יקלו תבדים אלה ואחרים כבכולות.

ב.ב. מצבה נשמה המתמנות: [illegible]

בברכה נאמנה
אברהם

מדינת ישראל
משרד הבטחון

.24 .11 .49

תאריך ג' כסלו תש"י

מס' 7853/49/ל/ל

ארכיון צבא ההגנה לישראל

מדור "לוחמים"

לכבוד
הח' אברהם יערי
רח' רד"ק 14
ירושלים.

לחוהל'ה ולאברהם ידידי היקרים רב שלום,

קבלתי את המשלח עשיר התכן: השאלון, התמונה, 3 עמודים מתוך "הד התיכון", דבר = חברים, תולדות חייו של גורי, דברים בשם ההורים השכולים, נוסח מגלת -היסוד ל"גן עוז" ויומן המלחמה של גור היקר. את הרשימה של הדרים ואת המאמר מ"הד התיכון" משרתי להעתקה וכעבר ימים אחדים אשיבם לכם.

את היומן לקחתי הביתה, ואקרא בו בחרדת הוד. עד כמה שהספקתי לראות בעלעלי בו זוהי תעודה לגורי ולשכמותו נוגעת וקורעת בישרה. לפעמים נדמה שהם היו על -אנושיים, מין קרבן-שלום שבהכרה ותוך כך ניחיון של בטול כלפינו כלפי כלנו החיים "ממש".

אחרי שאקרא בו אכתב לכם עוד. זכות מחרידה וגדולה היא לי אשר קבלתיה בהרכנת ראש.

שלכם באהבה,

אנדה

בשם מנהל ארכיון
צבא ההגנה לישראל

אפ/מר

ס. מ ב|111—5000—3-49—401א

לאבא של גור שלום רב,

אני הכרתי את גור הוא עבד בבית-
המרושת יחד עם אבא שלו.
הוא היה בחור טוב תמיד אהבתי לשמוע מהם
ג'וקים.

~~בשלום~~

היינו חברים טובים. מאוד קרתי
כשלמדתי שהוא נהרג.

שלום וברכה
גוג'

מעתה צר הלב של בן הקהילה (בן 9)
שמתקרב שמץ של הבעות שלנו לשלם
מעתה לאבא של גור והבין את רגשנו עם
מן לה שתתף.

PARIS ET SES MERVEILLES

863 Panorama sur le palais de Chaillot, vue prise de la tour Eiffel

Mr. Gur Yaari
14, Redak Str.
JERUSALEM
PALESTINE

PARIS-49 STATION DES PAPES
16 *
25. IV
1946

Éditions d'Art GUY, 38, r. Sainte-Cécile-la-Bienheureuse, Paris
Reproduction Française — Reproduction Interdite

גור היקר,
אתה שפיצל פריז. — תשלח-נא גיבל ואיך הרבה
צלמים של אתל-ישראל, לפם של אבלה אתרוב, כמו
מלכים, קפיסון, לבנים לכ, לחוב של תינה - הכל
בצורה-אור, בצורה מכנס קטן שיכבוב אמא, כ
הוא אולם בשקידה צלמים שונים, ושמח מאד.
לפם הוא ושלח מהכפרים שלו.
אני בטוח שאתה עצר לאמא בל מה שאתה יכול,
לתקר מבוא-הספרי. נתוב אתך ומבטיח עליך
אבא

לשנה טובה
שנת עליה
והתישבות

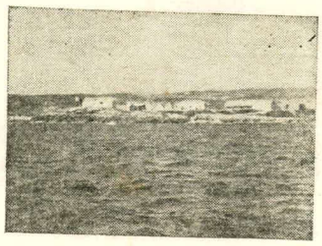

מאחל: גור
קב. נוה-ים
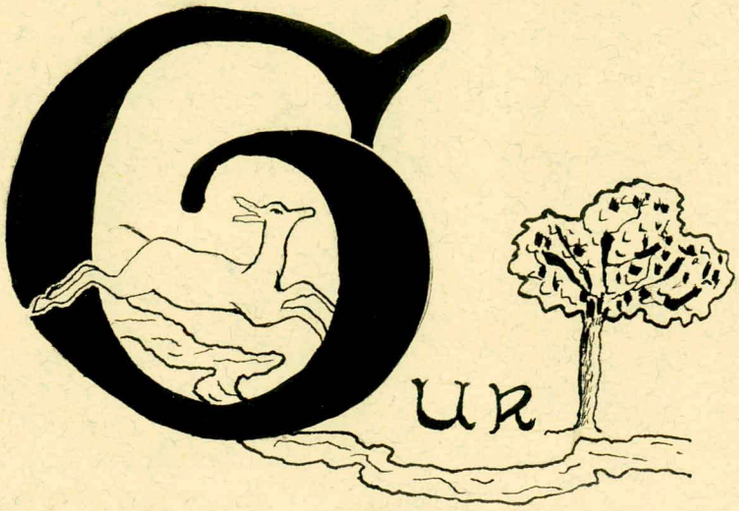
ער"ה תש"